

DIKKIE'S BRIEF

DOOR
NETTY
FABER-MEYNEN

G. F. CALLENBACH - NIJKERK

NETTY FABER-MEIJNEN

DIKKIE'S BRIEF

GEILLUSTREERD DOOR R. EN M. SNAPPER

F. CALLENBACH — UITGEVER — NIJKERK

VAN TWEE BROERTJES

Kom Dikkie, een beetje harder loopen, hoor! Vader wacht al zoo lang op net drankje."

„Ikke kàn niet harder; ikke ben net zoo koud" En het kleine ventje stopte z'n roode verkleumde handjes tegen z'n mond om ze warm te blazen.

„Nou, geef mij dan maar een hand. Zoo, dan hollen we hard naar huis."

Op een draf liepen ze nu samen den langen straatweg af tot ze buiten het dorp kwamen. Daar stond een rijtje kleine huisjes. En in dat laatste, daar woonden ze: Jaap en z'n kleine broertje.

Dikkie liet zich door z'n grooten broer meetrokken. Z'n eene hand in z'n broekzak, de

„Nou, geef me dan maar een hand."

andere stevig in die van Jaap geklemd, klostte hij op z'n zwarte klompjes over den weg. Hijgend en blazend kwamen ze in huis. „St. ! St. ! Stil, jongens, zachtjes, vader slaapt net,” kwam moeder ze haastig bij de deur tegemoet.

„O, o, wat hebben jullie weer hard geloopt, kijk me die Dikkie nou toch eens warm zijn.”

„Ja, Moeder, we moesten zoo lang wachten bij den dokter, en ik dacht dat vader het drankje gauw moest hebben” zei Jaap.

„Nou, 't is goed, hoor ! Kijk, dit is voor de boodschap.” En moeder stopte hun allebei een lekkeren bruinen bal in den mond.

„En nou maar gauw gaan spelen, hoor ! Maar, denk er om, niet op 't ijs, want het ijs houdt nog lang niet.”

„Nee, Moe, nee, dat doen we heusch niet,” en weg waren ze naar Piet van den buurman, die zoo'n mooie bouwdoos had. Dikkie was z'n koude handjes al lang weer vergeten. Als hij maar spelen mocht, dan dacht hij nergens meer aan.

2. DIE ARME VADER !

Vrouw, ben je daar?” vroeg een zwakke „stem uit de kamer.

„Ja, man, wat is er?”

Haastig liep vrouw Brugge naar het bed van haar man.

„Wat is het toch vreeselijk,” begon hij weer, „dat ik nu heelemaal niets doen kan en hier maar stil moet liggen. En nou waren we nog wel zoo blij, dat ik aldoor werk had en

nou zoo opeens, ben ik er uit en is er een ander in mijn plaats misschien wel voor-goed"

„Stil man, stil, houd je nou kalm; je weet, dat je je niet druk mag maken.”

Vrouw Brugge legde haar hand zacht op den arm van haar man.

„Je weet het toch, man, dat God voor ons zorgt, ook nū, nu we in moeite en ziekte ver-keeren. Laten we daar nu op vertrouwen, dan zullen we ook niet beschaamd uitkomen. Nu had je eens dood moeten zijn, man. Dat was immers nog veel en veel erger geweest. Weet je wel, dat het een heel groot wonder is, dat je nog leeft, dat je nog bij ons bent; dat je van dat hooge dak niet doodgevallen bent? O, als ik daar aan denk.”

„Och ja, ik weet het wel, je hebt gelijk, ik ben lang niet dankbaar genoeg. Maar, als ik dan weer aan jou denk en aan de kinderen, en dat ik straks misschien ook zal rond-loopen zonder werk”

„Stil nou maar, je hebt al weer veel te veel gepraat. Kijk, hier is je drankje; zal ik je eens even een lepel geven?”

Met trouwe, liefderijke zorg verpleegde vrouw Brugge haar man. Bijna den heelen dag was ze bij hem. Als hij sliep, deed ze gauw het werk, dat gedaan moest worden, en als hij wakker was zat ze weer bij hem te naaien of ze las hem wat voor.

Vreeselijke dagen had ze achter zich.

Nooit, nooit zou ze dien dag vergeten toen buurman 's morgens bij haar was gekomen.

„Vrouw Brugge,” had hij gezegd, en hij had heel ernstig gekeken, „’t is niet zoo erg goed met je man.”

„Wät zeg je, buurman, wät . . . is-ie dood, zeg het gauw” . . . had ze verschrikt uitgeroepen.

„Neen, gelukkig niet, hij is niet dood. Maar hij is erg gewond; hij is van het dak gevallen van villa Buitenzorg. Zal je je heel kalm houden, als ze hem zoo meteen thuis brengen, vrouw Brugge?”

En, ze had zich flink gehouden. Zelf had ze meegeholpen hem op bed te leggen. Hij had een gebroken been en erge kneuzingen. De dokter was eerst nog bang voor hersenschudding, maar gelukkig was het dat niet geworden.

’t Ging vrouw Brugge door alles heen, toen

ze haar eigen man zoo hoorde kermen. De tranen liepen haar over de wangen.

Hoe ze door die eerste dagen heengekomen was, ze wist het nòg niet. Wat een spanning! Wat een zorg had ze doorgestaan!

Eindelijk had de dokter weer hoop op beterschap gegeven, maar ’t kon nog weken, misschien maanden duren. En dan, of hij dan weer bij z’n ouden baas terug kon komen, of er nog werk was, of dat de baas misschien al een nieuwen knecht had aangenomen . . . ze wist het niet en ze wilde zich ook niet bezorgd maken. Eén ding wist ze: dat er een Vader in den hemel was, die voor zijn kinderen zorgde, en daarop wilde ze vertrouwen.

Het drankje had blijkbaar goed gewerkt. Brugge was zachtjes ingesluimerd. Heel voor-

zichtig stond vrouw Brugge op en liep op haar teenen naar het keukentje. Ze liet de deur op een kier staan, dan kon ze haar man dadelijk hooren, als hij riep.

Toen haastte ze zich om de boterhammen voor haar drietal klaar te maken. Grietje, die dien middag op de kinderen van vrouw Seters paste, zou zóó ook wel thuis komen. Terwijl ze bezig was, dacht vrouw Brugge met blijdschap aan haar kinderen. Wat waren ze lief voor haar! De twee oudsten deden alles, wat ze konden om wat geld in huis te brengen. Gister nog was Jaap uit zich zelf naar den kruidenier gegaan, om te vragen of hij in z'n vrijen middag de boodschappen rond mocht brengen, nu de loopjongen ziek was. Met een stralend gezicht had

hij 's avonds een gulden thuis gebracht. En Dikkie, haar lieve, kleine Dik, elken avond bad hij trouw of de Heere vader weer beter wou maken. En als hij dan „Amen” had gezegd, zei hij met z'n vleistemmetje: „Moe, zou papple nou morgen beter zijn? 't Duurt net zoo lang”

Dan knuffelde moeder haar kleinen vent en ze zei, dat de Heere vast zijn gebedje wel verhooren zou, dat hij maar geduldig moest zijn en heel lief moest wezen, ook op school. Met een blij en dankbaar gevoel wachtte vrouw Brugge op haar kinderen en toen ze even later rondom de tafel gezeten waren dankte vrouw Brugge den Heere hardop voor de vele weldaden, die Hij hun nog dagelijks wilde schenken.

3. EEN PRACHTIG PLANNETJE

Dikkie was nog maar een paar maanden op school. Hij vond het fijn bij al die kinderen; en de juffrouw was zoo aardig.

Ze kon zoo mooi vertellen, al die mooie verhalen uit den Bijbel, die moeder ook wel eens verteld had. Fijn vond hij het om daar naar te luisteren.

Soms vertelde de juffrouw ook wel eens een gewoon verhaaltje. Dan hadden ze dikwijls groote pret en rolden ze bijna uit de bank van 't lachen.

Nu vertelde juf ook weer; maar nu was 't heel stil in de klas. Je kon een speld hooren vallen.

Dikkie zat met open mond en groote oogen de juffrouw aan te kijken.

Juf vertelde van een klein meisje. Haar

moeder was heel erg ziek. 't Meisje was zoc verdrietig; ze huilde elken dag.

Iederen avond bad ze of de lieve Heer haar moesje weer beter wilde maken. Maar, haar moeder bleef maar ziek.

En op een keer dacht ze: „Weet je wät, ik zal den lieven Heer eens een brief schrijven, misschien dat dät wel helpt”

Toen Dikkie dit hoorde, begonnen z'n bruine oogjes ineens te stralen. Hij kreeg een kleur als vuur en hij hoorde heelemaal niet meer, wat de juffrouw verder vertelde.

Ook niet, dat juf zei: „Aan den lieven Heer kunnen we geen brief schrijven, hè; we kunnen alleen tot Hem bidden en dan wil Hij altijd naar ons luisteren.

En daarom zei de vader van het meisje:

Nee, kindje, een brief schrijven, dat kan niet. Weet je wat we doen zullen? We zullen samen bidden, of de Heer moesje weer beter wil maken.

Dat vond het meisje ook goed.

En toen, toen heeft de lieve Heere het gebedje ook heelemaal verhoord. — Ja, het duurde nog wel een heele poos, maar de moeder is toch weer beter geworden.”

't Verhaaltje was uit.

Dikkie had alleen nog maar gehoord, dat de zieke moeder weer beter was.

„Zie je wel, dat 't wel helpt,” dacht hij, „ik doe 't ook, ja hoor, ikke doe 't ook.”

Terwijl de juffrouw vertelde, had Dikkie een prachtig plannetje bedacht.

Dat zou hij ook doen. Hij zou óók den

Dikkie zat met open mond en groote oogen de juffrouw aan te kijken.

lieven Heer een brief schrijven, dadelijk als hij uit school kwam. Dan werd vader vast weer gauw beter.

Fijn, dat hij al zooveel letters geleerd had! Maar hij zou er niets van vertellen, nee, hoor hij zou 't stilletjes doen. Straks om vier uur zou moeder wel weer bij vader zitten en als Grietje en Jaap dan ook weg waren, dan was hij alleen in 't keukentje.

Hij wist den inktpot best te staan. Op den schoorsteenmantel boven 't fornuis, heelemaal in 't hoekje, daar stond hij.

En om vier uur, toen de klas uitging, was er één jongetje, dat héél, héél hard naar huis liep.

Z'n oogen keken blij en hij dacht maar aldoor: „Ikke doe het vast en dan wordt Pappie gauw weer beter.”

4. ZOO'N KLEINE DEUGNIET

Ben je daar al, Dik?" riep moeder van „uit de kamer.

„Ja, Moe.”

„Maar kind, hoe kan dat nou, 't is nog maar vijf minuten over vier.”

„Heb je wéér zoo hard geloopt? O, o, wat ben je weer warm; je zult nog eens ziek worden.”

„Nou niet dadelijk naar buiten gaan, hoor, anders vat je misschien kou. Ga maar in de keuken wat met je blokkendoos spelen.”

Even gluurde Dikkie om 't hoekje van het ledikant.

Hè, wat lag vader daar akelig stil en zoo

bleek. 't Was nou heelemaal niet de echte vader van vroeger, die zoo leuk met je spelen kon, dacht Dik.

Maar nou zou vader wel gauw beter worden; vast wel. Niemand wist het nog, dan hij alleen. Ook moeder niet.

„Dag Pappie,” zei hij met een fluisterstemmetje.

„Dag, Dik, dag jongen. Als ik weer beter ben, dan ga ik weer met je spelen, hoor! Dan mag je weer op m'n knie paardje rijden. Dat kan nou niet, hè?”

't Was net of Dikkie een beetje bang was voor vader. Hij durfde haast niets te zeggen. Hij moest maar aldoor kijken naar vaders bleeke wangen.

Op z'n teenen liep hij weer terug naar de

keuken, waar moeder de blokkendoos al klaargezet had.

Maar toen moeder weer weg was, keek Dikkie naar de blokkendoos niet meer om. Kijk, daar stond ie, de inktpot.

Maar, hoe moest hij daar nou bij komen? Als hij op z'n teenen ging staan, kon hij nog niet eens met z'n handjes bij den schoorsteenmantel.

Even trok Dikkie een pruillipje.

Toen . . . wacht! . . . op vaders leunstoel; ja, nou kon hij er net bij.

Met een kleur van inspanning stapte hij van den stoel af, den inktpot in bei z'n handjes vastgeklemd.

Nou ging hij schrijven, al de letters, die hij geleerd had. Dat zou net zoo'n

Op vaders leunstoel; ja, nou kon hij er met bij.

mooie brief worden en dan zou de lieve Heer vader vast wel beter maken.

Maar, waar was nou het mooie schrift, om in te schrijven?

O, daar had hij nou heelemaal niet aan gedacht. Nou kon 't niet eens, want hij had geen papier

Groote tranen rolden over z'n wangen. Bijna was hij hard begonnen te huilen.

Toen, opeens . . . wat lag daar in de vensterbank?

Het schrift van Jaap. Dáár zou hij in schrijven, fijn!

Er stonden wel een heeleboel letters in, maar dat hinderde niks. Er was nog plaats genoeg voor een brief.

Gauw droogde Dikkie z'n tranen af en ging

toen in den leunstoel van vader zitten. Hij doopte de pen diep in den inktpot en schreef met heel groote letters eerst een „oo”, toen een „m” en verder alle letters, die hij geleerd had. Alles stond kris kras door elkaar. Met een diepen zucht hield hij even op. Hè, wat ging dat moeilijk met inkt! Die pen kraste net zoo! Nee, hoor, op school ging 't veel fijner. Daar mocht hij van de juffrouw altijd met potlood schrijven.

Maar 't werd toch vast een mooie brief. De lieve Heer zou 't best begrijpen. Hij had expres de letters zoo groot geschreven, als hij maar kon; dan kon de Heer het goed lezen. Toen, opeens . . . o-o-o-o, een groote vlek, zoo maar midden op den mooien brief. Dikkie kreeg een kleur van schrik. Met z'n

kleine vingertjes wou hij gauw die leelijke vlek er afvegen.

Maar, o schrik! 't werd nog veel en veel erger. Nou was 't een heel groote vlek geworden. O, en daar zat er nòg een, ook zoo'n groote, en dan nog een paar kleine vlekjes er bij. En z'n vingertje zat ook heelemaal vol inkt. Dikkie werd heel erg verdrietig. De lieve Heer zou den brief vast niet mooi vinden en dan werd pappie ook niet beter.

Hij bladerde in 't schrift, en . . . gelukkig daar vond hij nog een leege bladzij, en nòg één en nog heel veel meer.

Toen doopte hij weer z'n pen heel diep in den inktpot en begon opnieuw te schrijven en te krassen, dat het een lust was.

Het puntje van z'n tong stak uit z'n mond,

zôo deed hij z'n best. En hij had een kleur van inspanning.

Daar ging opeens de deur open en moeder kwam in de keuken.

Dikkie schrok er van.

„Maar kind, wat is dat nou? O, foei, stoute jongen, heb jij stilletjes den inktpot gepakt?...

Och, och, och, kijk me nou toch eens aan... je gezicht, je handen, alles onder den inkt....

En wat is dat voor een schrift?.... O - o - o - o,.... het mooie schrift van Jaap....

Wat zal Jaap boos zijn!.... Och, och, och!.... Ondeugende jongen!”

Pats! pats!.... En Dikkie kreeg een paar flinke klappen voor z'n broek.

„O, Moesje.... ik wou.... Moesje....”
Dikkie barstte in tranen uit.

„Moesje.... ik wou.... heusch.... heusch niet.... stout wezen....”

„Wât?... Is dat niet vreeselijk stout, dat jij stilletjes den inktpot pakt en zoo gaat knoeien?....

Je wist best, dat je er niet aan mocht komen. 'k Ben heel, héél boos op je. Ga maar gauw naar bed.... Moeder wil je niet meer zien.... zoo'n ondeugende jongen moet z'n boterham maar op bed opeten....”

Snikkend liep Dikkie de trap op naar boven. Zoo'n groot verdriet had hij nog nooit gehad. Nou dacht moeder, dat-ie stout was, dat-ie stilletjes den inktpot gepakt had om er mee te spelen, en dat was heelemaal niet waar. Hij wou immers een brief schrijven aan den lieven Heer. O.... en nou was de brief

niet eens af, nou wist de Heere het ook nog niet eens van vader . . . en nou was moeder ook nog boos . . .

En nou moest hij zóó naar bed . . . zonder nachtkus van moeder . . . en zonder dat moeder hem toegedekt had . . . O, o, wat was dat vreeselijk! . . .

Dikkie kon haast niet tot bedaren komen. Hij gooide z'n hoofdje dan rechts en dan weer links op 't kussen en hij snikte maar aldoor: „Ikke was niet stout . . . ikke was heusch niet stout . . .”

5. ALLEMAAL ZORGEN

Moeder had het schrift van Jaap opgeborgen. Jaap moest het maar niet dadelijk zien. Ze zou 't hem kalm vertellen.

„Moeder wil je niet meer zien . . .”

O, o, wat zou hij verdrietig zijn.

Zoo'n kleine rakker ook, die Dik!

Hij had natuurlijk geen zin gehad om met z'n blokken te spelen, daar werd „meneer” zeker te groot voor. En nou had hij den inktpot maar eens gepakt.

Maar dat zou nooit weer gebeuren!

Dikkie moest het maar eens goed voelen, dat moeder erg boos was. Stel je voor, dat hij op de mat en den stoel had gemorst. Gelukkig was 't zóó erg nog niet. Maar ze had ook geen twee minuten langer weg moeten blijven.

Gelukkig was Jaap net dien avond naar een vriendje, dat jarig was. Hij mocht er ook blijven eten en zou pas om een uur of acht thuis komen.

Dan moest hij nog in z'n taalschrift werken, had hij tegen moeder gezegd. Hij was op school wat achtergekomen en moest inhalen. „Hè, wat is dat nou vervelend voor Jaap.” dacht vrouw Brugge, „nou komt hij prettig en opgewekt thuis en nou moet ik 't hem vertellen van 't schrift. Wat zal hij verdrietig zijn!”

„Vrouw,” riep Brugge uit de kamer.

„Ja, man, wat is er? Ik kom al”

„Wat is er toch met Dikkie gebeurd? Ik hoor hem zoo huilen boven. Heb je hem naar bed gestuurd?”

„Ja, hij is erg ondeugend geweest. Wat denk je, dat hij gedaan heeft? Stilletjes den inktpot van den schoorsteenmantel gepakt en aan 't knoeien gegaan.”

Moeder vertelde maar niet aan vader van 't schrift van Jaap.

„Z'n handen zaten vol inkt, 't is heusch een wonder, dat de inktpot niet omgevallen is. Hij moet het nu maar eens voor altijd weten, dat dät nooit meer mag gebeuren.”

„Misschien groeit er ook wel een schilder uit, net als z'n vader. Als hij dan maar niet zoo ongelukkig is als ik,” zei Brugge met een zucht.

„Kom, kom, dat zullen we nog maar eens afwachten, hoor!”

„Vrouw,” . . . vroeg Brugge weer, en hij keek heel erg bezorgd, „heb je nou nog wat van den baas gehoord? Is hij nog heelemaal niet weer geweest? Zou hij al een nieuwen knecht genomen hebben? Ach, zie je, als ik

hier zoo stil lig, dan lig ik daar al maar over te denken hoe het nou toch straks moet . . . als ik geen werk meer heb misschien . . . dan verdien ik geen geld meer . . . en ja, dan worden we wel geholpen, dat weet ik wel . . . maar tòch . . .”

„Maar man, maak je dáár nou toch niet zoo bezorgd over. We zullen eerst maar eens rustig afwachten, tot je weer heelemaal beter bent. En dan, als er dan misschien geen werk voor je is, dan zal God tòch voor ons en de kinderen zorgen, daar vertrouw ik vast op.” Brugge pakte de hand van zijn vrouw en drukte die stijf tegen zich aan.

„Je bent toch zoo'n flinke, moedige vrouw. Als ik jou nù niet had, wat moest ik dan beginnen.” . . .

„Kom, dat zou wel wat meevallen, hoor!”
Haastig veegde vrouw Brugge een paar tranen af, terwijl ze naar de keuken liep.

Om zes uur kwam Grietje thuis. Ze was weer bij vrouw Seters geweest om op de kinderen te passen.

„Moe, ik kwam daar net Greeve tegen. Hij vroeg hoe 't met vader ging. Hij zou misschien van avond even komen kijken.”

„Is 't waar, kind? Kom, daar ben ik blij om.”

Greeve was de baas, bij wien Brugge werkte.

Na het ongeluk was hij even komen kijken, maar na dien tijd was hij er niet meer geweest. Dat was nu al een paar weken geleden.

Vrouw Brugge begreep er niets van, dat de baas heelemaal niet meer kwam. Maar met haar man durfde ze er niet over te spreken.

Die had er maar verdriet van dat de baas nooit meer kwam kijken. En dan maakte hij zich weer allerlei zorgen over later, en dat was heelemaal niet goed voor hem. Hij was nog veel te zwak.

„Ja Moe, en de baas zei,” ging Grietje verder, „dat-ie zelf ook ziek was geweest; hij had wel een week op bed gelegen.”

„Zoo-oo, daar wist ik heelemaal niets van. Daarom kon hij natuurlijk ook niet bij vader komen, 'k begreep er al niks van maar laten we dan maar gauw voortmaken, dan zijn we klaar, als de baas komt.”

„Hier, breng jij deze boterhammen even naar Dik.”

„Ja,” zei moeder, toen Grietje verwonderd keek, „hij ligt al op bed; hij is stout geweest.”

En moeder vertelde aan Grietje de geschiedenis van den inktpot.

„Nou,” zei Grietje, „dat is óók wat, nou ga ik naar vrouw Seters om op de kinderen te passen, maar ik mocht haast wel thuis blijven om op Dikkie te letten, als u bij vader bent. Wat een kleine deugniet!”

Toen Grietje boven kwam, lag Dikkie af en toe nog stilletjes te snikken.

„Dikkie, Di-ik,” zei Grietje zacht, „hier zijn boterhammen voor je.

Toe, huil nou niet meer veeg nou gauw je tranen af. Kijk es, hier is ook lekkere, warme melk”

„Néé, néé,” huilde 't ventje opnieuw, „ikke b . . . bèn niet stout geweest Moe zegt het, en en 't is tòch niet waar

ik ik h hoefde niet naar bed 'k was niet stout”

„Ja maar, je hebt toch den inktpot gepakt om er mee te knoeien en je hebt toch Jaap's schrift heelemaal vuil gemaakt Vind je dat niet vreeselijk stout? Ik wel, hoor!”

„Néé, néé, nie-waar” gilde Dikkie uit, „ikke heb ik heb niet geknoeid Ik wou een ik wou een brief een brief schrij schrijven”

Meer kon Grietje niet verstaan. Zóó huilde Dikkie.

Z'n heele lichaampje schokte; hij kon haast niet tot bedaren komen.

„Nou, Dikkie, ik zet je brood hier neer, hoor, op den stoel 'k moet naar be-

„Nou Dikkie, ik zet je brood hier neer, hoor.”

neden toe, eet het nou gauw op!”

„Hij zegt maar aldoor, dat-ie niet stout was en dat-ie niet geknoeid heeft, hij had het over een-brief-schrijven,” zei Grietje beneden tegen moe.

„Zoo'n klein stijfkopje, houdt hij dat nou maar aldoor vol?

Vreemd toch, hè, dat kinderen haast nooit schuld willen bekennen. Nou, 'k zal zoo meteen zelf wel even naar boven gaan.”

6. TOCH MOEDERS JONGEN

Toen moe en Grietje klaar waren met 't eten, ging moe zelf naar boven om Dikkie's leege bordje te halen.

Maar, 't stond nog net zoo op den stoel, als Grietje 't neergezet had.

Dikkie had nog geen hap gegeten. Hij lag met z'n rood-behulde gezichtje naarden muur en bleef stil liggen toen moe boven kwam. O, hij had toch zoo'n groot verdriet. Daar moest hij nou voor straf op bed liggen en hij was geen eens stout geweest. Als je een brief aan den lieven Heer wou schrijven, was je toch niet stout? Dikkie begreep er niets van. Maar telkens kwamen er tranen in z'n oogen, en dan moest hij aldoor weer huilen.

„Dikkie, keer je eens om, kijk me eens aan,“ zei moe zacht.

Dik deed dadelijk, wat moe vroeg.

„Waarom heb je nou je brood nog niet opgegeten? En je melk, kijk nou-es aan, die is al heelemaal koud.“

„Dikkie, keer je eens om, kijk me eens aan.“

„Kom eens hier, kom eens op m'n schoot en vertel me eens, waarom je maar aldoor zegt, dat je niet stout was.”

Moeder tilde Dikkie op haar schoot, en hij knuffelde zich warmpjes tegen moeders borst.

„Ik . . . ik was . . . heusch niet stout, echt . . . echt niet waar, Moe,” begon hij.

„Ikke wou een . . . een brief . . . aan . . . aan den lieven Heer schrij . . . schrijven” . . .

Wät zeg je, jongen? . . . Wät wou je doen?”

„Ik-ke wou vra . . . vragen,” snikte Dikkie weer, „of de lie . . . lieve Heer va . . . vader

weer . . . weer beter wou . . . wou maken, . . . de juf . . . juffrouw had . . . had het ge . . . gezegd” . . .

Even was het heel stil op het kleine kamertje.

Toen zei Moe: „O-o-o-o, wou je dat doen?”

Had je dan echt niet den inktpot gekregen om er mee te spelen . . . om stout te wezen?”

„Nee, Moe, h . . . heusch niet” . . .

„Dan ben jij moeders lieve, lieve jongen, hoor! En dan ben ik ook heelemaal niet meer boos op je. Nou begrijp ik het . . . je wou het zeker stilletjes doen, hè, niemand mocht het weten; en toen had je zeker geen papier, hè, en daarom pakte je Jaap's taalschrift” . . . Dikkie schudde van ja; met z'n mouw veegde hij z'n tranen af.

„Ja, m'n jongen, nou begrijpt moeder je ineens heelemaal, hoor!”

Dikkie begreep niet, waarom moe hem opeens zoo kuste en waarom moe tranen in de oogen had.

Hij hoefde nou heelemaal niet meer te huilen.

Hij was net zoo blij, dat moe niet meer zei, dat hij stout was geweest. Moe wist nou alles en moe was ook niet meer boos.

Alleen de lieve Heer wist het niet van den brief, en nou zou vader misschien nog lang niet beter zijn.

„Moe,” zei Dikkie, en de tranen kwamen weer in z'n oogen, „nou weet de lieve Heer er toch nog niks van, van den brief . . . en nou wordt vader ook niet beter”

„Hoor eens, Dikkie,” zei moe, „de lieve Heere weet alles; want Hij ziet en hoort ons altijd. De Heere weet ook, dat jij Hem vragen wou, of vader weer gauw beter mag worden. Daarom hoef je geen brief aan den Heere te schrijven; dat doen we alleen aan menschen. Maar, als we aan den Heere wat vragen

willen, dan bidden we altijd tot Hem. Begrijp je wel, Dik? En dan hoort Hij ons ook.”

„Zullen wij nu samen eens vragen, of de Heere vader weer gauw beter wil maken en of vader weer heelemaal sterk mag worden?” Dikkie knikte van ja.

En toen, toen ze samen gebeden hadden en Dikkie z'n boterham had opgegeten, stopte moe hem lekkertjes onder de dekens. Hij kreeg wel drie nachtkussen, veel meer dan anders.

Toen moe een kwartiertje later nog eens even kwam kijken, lag Dik al lekker te slapen. Z'n eene handje lag op het dek en hij had roode kleurtjes op de wangen.

Kleine schat, dacht moe, zóó moe was

hij van 't huilen, dat hij nou al slaapt. En heel zachtjes drukte moe een kus op het hoofdje van haar kleinen lieveling.

7. VERRASSINGEN

Nou, vrouw Brugge, ik ben blij, dat ik „je man eens even gezien heb.”

Baas Greeve stond op om weer naar huis te gaan.

„Ja, als ik zelf niet ziek geworden was, was ik natuurlijk wel eens eerder gekomen. Je moet tegenwoordig zoo oppassen met dat natte weer, je krijgt het zoo wéér te pakken . . . je weet er alles van. Als je er dan te vroeg uitgaat” . . .

Vrouw Brugge knikte, ze wist er alles van.

„Maar-e, luister-eens, nou heb ik nog even

een boodschap voor jou alleen.” De baas keek naar de kinderen.

Moe gaf Grietje en Jaap een wenk, dat ze even de kamer moesten uitgaan.

„Kijk es, met je man wou ik er daar net niet over praten, 'k weet niet of hij dat al hebben kan om weer over werk te denken . . . maar-e, jullie hoeven niet in zorg te zitten, hoor!

Je begrijpt me wel; ja, ik heb natuurlijk dadelijk wèl een nieuwen knecht moeten nemen . . . we hebben het druk op „Buitenzorg” . . . maar 't is een jonggezel, hoor! . . . en als je man weer in orde is en weer werken mag, dan kan hij bij mij weer terecht. Ja, er is gelukkig voorloopig nog werk genoeg . . . wat het in de toekomst nog worden zal,

weet ik natuurlijk ook niet. Maar zorgen hoeven jullie je nog niet te maken . . . dat wou 'k maar even zeggen . . .

En-ne . . . kijk eens, hier is een extraatje, koop daar nou maar eens wat versterkends voor, voor je man . . .

Nee, nee, niet bedanken . . . we moeten elkaar toch helpen, nie-waar?" Haastig drukte baas Greeve vrouw Brugge de hand. Toen, bij de deur, riep hij nog: „En da's waar ook, m'n vrouw zal morgen wat versche eitjes laten brengen.”

Met tranen in de oogen ging vrouw Brugge naar het bed van haar man.

„Kijk nou toch eens, man, hoe goed de baas voor ons is,” en ze liet het geld zien, dat Greeve haar gegeven had.

„Maar dat niet alleen, man, dat niet alleen . . . maar je kan weer bij hem terugkomen, als je weer beter bent . . . hij heeft nog volop werk voor je . . .

O, zie je 't wel, dat God goed voor ons is . . . en we verdienen het niet . . . nee, we verdienen het niet, omdat we altijd weer zoo kleingeloovig zijn” . . .

Brugge lag maar stil, de handen gevouwen op het dek. Even sloot hij de oogen en heel zacht dat niemand het hooren kon, fluisterde hij: „Heere, ik dank U . . . ik dank U voor zóó veel” . . .

Toen keek hij naar zijn handen die daar lagen op het dek, fijne, witte handen waren het nu, heelemaal geen werkmanshanden, neen . . . Maar straks, straks mocht hij

weer werken, en hij kneep z'n handen stijf in elkaar, alsof hij probeeren wilde, of er nog wel kracht in zat en met een glimlach zei hij: „Vrouw, dat ik weer werken mag, en ik had er zoo'n zorg over je weet het niet.”

8. BIJ DEN BOVENMEESTER

Zoo, vent, moest jij me spreken?”
„Vriendelijk kwam de bovenmeester Jaap Brugge tegemoet.

„En wat is er? Vertel me maar eens.”
Zenuwachtig stond Jaap, met z'n pet in de eene hand en het schrift in de andere, tegenover den meester.

„Ik kom ik kwam Moe zei” hakkelde Jaap.

„Kom, kom, vent, vertel nu eens rustig. Je bent toch niet bang voor me? Of is er soms iets ergs gebeurd?”

„Ja meester,” en een paar groote tranen rolden Jaap over de wangen.

„M'n heele taalschrift is gevlekt kijk u maar zelf”

„Zóó-zóó zóó-zóó” mompelde meester, terwijl hij het schrift bekeek.

„Dat ziet er fraai uit. En ik dacht altijd, dat jij zoo'n nette jongen was.”

„Ja meester, maar maar ik, ik heb het ook niet gedaan m'n kleine broertje heeft het stil gepakt.

En nou moest ik vragen van moe, of ik een nieuw schrift mag.

En, en, of u astublieft niet boos wil wezen

op Dik. Want Dikkie had stilletjes een brief aan den Heere willen schrijven, om te vragen of de Heere vader weer gauw beter wil maken; en toen dacht-ie, dat-ie in mijn schrift wel een brief kon schrijven. En toen heeft-ie zoo geknoeid"

„Welzoo, m'n jongen, die kleine Dikkie Brugge uit de eerste klas, wou die kleine baas nu al een brief schrijven?

En aan den Heere, zeg je of vader weer beter mocht worden?"

Even glimlachte meester.

„Wel, wel, nou, zeg jij maar aan moeder, dat ik niet boos zal zijn op Dik, hoor!

En dat jij een nieuw schrift van me krijgt. Maar, denk er dan om, Jaap, dat je in 't vervolg je schrift beter opbergt, hoor,

„En nou moet ik vragen of ik een nieuw schrift mag.”

dat Dik er niet meer bij kan komen.”

„Ja, meester.”

„Nou, ga dan maar gauw naar huis. Kijk, hier is het nieuwe schrift. Dag Jaap”

„Dank u wel, meester. Dag meester.”

Weg rende Jaap, zoo hard hij kon.

Gelukkig, meester was niet boos geweest.

Fijn, dat-ie zóó maar een nieuw schrift kreeg.

Thuis had-ie nog een nieuwe pen, nou zou hij weer heel goed z'n best doen.

O, wat was hij gisteravond toch boos en verdrietig geweest, toen moe hem vertelde, wat Dikkie gedaan had.

„Die akelige, nare jongen,” had hij gehuild „morgen krijgt hij een pak slaag van me. Nou is m'n heele schrift vuil en nou krijg ik straf”

Moe had hem even stil laten uithuilen. En als hij wat bedaard was, had moe heel kalm haar arm om Jaap heen gelegd.

Toen was hij ineens veel rustiger van binnen geworden.

En toen had moe alles verteld, wat Dikkie bij zichzelf had gedacht en wat hij had willen doen.

En toen moe zei: „Och, Jaap, hij had het toch zoo goed bedoeld en hij is toch nog zoo klein,” ja toen had Jaap het ineens gevoeld, dat hij toch zoo vreeselijk veel van Dikkie hield.

En gauw had hij z'n tranen gedroogd, en hadden moe en hij afgesproken, dat hij aan den bovenmeester om een nieuw schrift zou vragen.

En nou had hij het, fijn! En de meester was niet eens boos.

Met een blij gezicht kwam Jaap in huis.

„'k Heb 't gekregen, Moe, 't nieuwe schrift, kijk u maar.”

„Zie je nou wel, dat 't wel in orde zou komen? Ik wist het wel. Gelukkig, dat je Dikkie nu maar geen kwaad gedaan hebt, want dan zou je er veel verdriet van gehad hebben. En nu is gelukkig alles weer goed.”

9. EEN FEESTDAG

Dikkie lag in z'n bedje.

O, hij was zoo blij, zoo vreeselijk blij. Hij kon haast niet in slaap komen, aldoor moest hij maar denken aan het heerlijke, dat morgen gebeuren zou.

De lieve Heer had toch naar hem geluisterd en zijn gebedje verhoord en vader weer beter gemaakt.

Vader was al een paar keer op geweest, alleen nog maar in de kamer.

Maar morgen, dan zou vader weer met allemaal mee-eten net als vroeger.

Dan zou vader weer in z'n eigen leunstoel zitten. En dan mocht hij met 't lezen mischien wel weer op vaders knie zitten.

Fijn was dat!

Vanavond had hij in z'n gebedje den Heere gedankt, dat vader weer beter was. En Moe had gezegd: „Zie je nou wel, Dik, dat de Heere je gehoord heeft? Heerlijk is dat, hè, dat we altijd alles zeggen mogen, als we stout zijn geweest, of als we verdriet hebben.

Menschen kunnen ons niet altijd begrijpen, maar de Heere begrijpt altijd alles."

Dikkie had heel ernstig van ja geknikt.

Een klein poosje hadden ze samen nog gepraat, moe en hij en toen had moe hem lekker warm toegedekt.

Heel stilletjes lag Dikkie over alles te denken, hoe het morgen zijn zou, als vader weer mee zat aan de tafel, wat ze wel voor heerlijkjes zouden eten, want moe had gezegd, dat het feest was morgen. Of vader nou nog met zoo'n rare kruk zou moeten loopen . . . en of ze ook pudding zouden eten morgen . . .

Eindelijk viel hij in slaap.

Toen hij weer wakker werd, was 't al licht. Moe stond bij zijn bed. Zachtjes mocht Dikkie zich aankleeden, heel zachtjes, want

vader moest nog niet wakker worden.

„Nou hebben we vandaag toch feest, hè Moe, echt feest, hè?" vroeg kleine Dik.

„Ja hoor, vandaag hebben we feest, ècht feest."

Ze zaten allemaal om de tafel: vader, moeder, Jaap, Grietje en Dikkie. En allemaal waren ze blij, je kon het aan hun oogen zien.

Vader was nog wel een beetje bleek en ook zat vader nog met een kussen in den rug, maar toch, vaders oogen stonden zoo blij, zóó blij . . .

„Kinderen," zei vader, „laten we eerst den Heere danken, voor alles wat Hij gedaan heeft."

Allen sloten de oogen en vouwden hun

handen samen. En toen dankte vader met een heel ernstige stem, dat de Heere hem weer beter gemaakt had en hem voor zijn gezin had willen sparen. Het had ook zoo anders kunnen zijn!

Dikkie moest eventjes door een kiertje naar vader kijken.

Vaders stem deed zoo raar; die trilde zoo. En moeder schreide. Nee, daar begreep hij nou heelemaal niets van.

Hij hoefde niet te huilen. Hij was zoo blij, dat hij wel over de stoelen wou heenspringen. 't Was toch feest, omdat vader weer beter was. En als er feest was, dan hoefde je toch niet te huilen.

Nee, hoor, Dik begreep er niets van.

Na het gebed zette moeder het eten op tafel.

Dat was me nog eens een verrassing!

Wat rook dat stukje vleesch lekker, dat Dikkie op z'n bord kreeg. Hij wou er wel zóó in happen; want dat kreeg hij lang niet elken dag. 't Was nou al zoo'n tijd geleden.

O, en dan die heerlijke schaal met appelmoes. Daar hield Dik nèt zoo veel van.

Z'n bruine oogjes schitterden van pret. En hij at dien middag zóó lekker, als hij in weken niet gegeten had.

Tot slot zette moeder een grooten pudding op tafel en een schaal met bessensap. Dat was nog het lekkerste van alles.

De kinderen smulden; je kon echt zien, dat het feest was.

En toen, toen ging vader uit den Bijbel lezen. Dikkie mocht op de leuning van

Hij sloeg zijn arm om vaders hals.

vaders stoel komen zitten. Op vaders knie kon nog niet, omdat het been nog niet heelemaal beter was.

Zachtjes legde hij z'n hoofd tegen vader aan en sloeg z'n arm om vaders hals.

Hè, nou was 't bijna net als vroeger. Zóó luisterden ze allemaal heel eerbiedig naar den psalm, dien vader voorlas. 't Was psalm 103. Dik luisterde ook, maar hij kon nog niet alles goed begrijpen.

Telkens moest hij naar vader kijken. O, hij was toch zoo blij van binnen, zoo vreeselijk blij, dat vader daar nu weer bij hen zat.

En toen vader klaar was met lezen, fluisterde hij zacht in vaders oor: „De lieve Heer heeft toch naar mij geluisterd, want Hij heeft u weer beter gemaakt.”